«Δεν θέλω οι αγαπημένοι μου να υποφέρουν»: Η Ευθανασία και η θλίψη της ανίατης ασθένειας (Laura Kizior)

Categories : ΒΙΟΗΘΙΚΗ

Date : 23 Ιουλίου, 2020

Σε κανέναν δεν αρέσει η αρρώστια, ούτε ο πόνος. Μας δυσαρεστεί, μας αλλάζει το πρόγραμμα και μας φέρνει αντιμέτωπους με το τέλος μας πάνω στη γη. Η κοσμική μας κοινωνία εξάλλου έχει αποφασίσει ότι δεν πρέπει να γίνεται ανεκτός κάθε άσκοπος πόνος και ταλαιπωρία. Οι συνάνθρωποι με καταληκτικές ασθένειες όπως όλοι ομολογούν, αξίζουν μεν τη φροντίδα και τη συμπόνια, αλλά καθώς η ευθανασία κερδίζει αποδοχή στην κοινωνία, η συμπόνια έχει αρχίσει να σημαίνει ότι αντί να βοηθήσουμε τον άρρωστο άνθρωπο να μην υποφέρει επιλέγουμε τον χρόνο του θανάτου του.

Εκατομμύρια άνθρωποι φοβούνται για το ποια ασθένεια θα τους εμφανισθεί, σκεπτόμενοι ότι εξαιτίας της ή εξαιτίας των γηρατειών, θα χάσουν τον έλεγχο του σώματός τους. Για ορισμένους που πάσχουν από ανίατη ασθένεια τελικού σταδίου, το να αποφασίσουν οι ίδιοι για το χρόνο του θανάτου τους, τους δίνει μια παράξενη αίσθηση ειρήνης, γνωρίζοντας ότι το αναπόφευκτο –ο θάνατος– είναι προσεκτικά προγραμματισμένος, με τους δικούς τους όρους.

Πολλοί άνθρωποι που διαπράττουν αυτοκτονία μέσω ευθανασίας, λαμβάνουν την απόφασή τους εξαιτίας του φόβου τους για επερχόμενα ή ήδη υπάρχοντα προβλήματα. Αλλά **θα πρέπει ο θάνατος να είναι το αντίδοτο για τα βάσανα;**

Ως άτομα που υποστηρίζουμε τη ζωή ως πολύτιμο δώρο Θεού του οποίου **είμαστε μόνο διαχειριστές και όχι κύριοι**, θα πρέπει να αγωνισθούμε και να αποκτήσουμε την ικανότητα να βοηθούμε όσους έχουν παρασυρθεί και πιστεύουν ότι η ευθανασία είναι αποδεκτή, την προωθούν και την εφαρμόζουν.

Γιατί φοβόμαστε τον πόνο και το θάνατο;

Φοβόμαστε τον πόνο και το θάνατο, επειδή δεν μπορούμε να έχουμε πραγματικό έλεγχο πάνω τους, όπως π.χ. γίνεται με τα ρούχα ή το φαγητό μας. Η κοινωνία εξάλλου μας υπενθυμίζει πως η ζωή δεν είναι τυχερό παιγνίδι, πρέπει να λαμβάνουμε μια σειρά αποφάσεις και να μην αφήνουμε τα πράγματα όπως έλθουν, συνεπώς οφείλουμε να κάνουμε οτιδήποτε μας φαίνεται σωστό για να αποφεύγουμε τα επερχόμενα βάσανα του θανάτου μας.

Αντιμέτωποι με το θάνατο, οι άνθρωποι της σύγχρονης εποχής τρέμουν όρθιοι. Η υπομονή στις θλίψεις και στο πόνο δεν έχει κανένα νόημα και σκοπό στην ευδαιμονιστική κουλτούρα μας. Ο πόνος φαίνεται άσκοπος, επειδή **η κοσμική κοινωνία δεν μπορεί να δει μια ανταποδοτική αξία στην καρτερία και την αποδοχή της κακοπάθειας**. **Αλλά ξεχνάμε ένα πράγμα - την πρόνοια, την αγάπη και τη φροντίδα του Δημιουργού μας.**

Ο Θεός δημιούργησε τον καθένα μας από την αγάπη ως ένα μοναδικό άτομο που δεν θα ζήσει ξανά ποτέ. Όλοι μας έχουμε ένα σκοπό εδώ στη γη ενώ μετά την κοίμησή μας, μας περιμένει η Βασιλεία του Θεού για να ζήσουμε παντοτινά μαζί Του. Σκεφτείτε πως από τα επτά δισεκατομμύρια ανθρώπων που ζουν σήμερα και όλα τα δισεκατομμύρια και τρισεκατομμύρια ανθρώπων από το παρελθόν και το μέλλον, είμαστε μοναδικοί, και πως ο Θεός έχει ένα σχέδιο για τον καθένα μας.

Αλλά παρά την απεριόριστη αγάπη Του για μας,**ποτέ δεν υποσχέθηκε ότι οι ζωές μας στη γη θα ήταν απαλλαγμένες από ταλαιπωρία** . Και όπως όρισε το χρόνο για να γεννηθεί ο καθένας από μας, αποφάσισε επίσης και την εποχή που θα μας καλέσει να επιστρέψουμε στο σπίτι Του. Ο θάνατος λοιπόν είναι αναπόφευκτος.

Ίσως όμως εμείς θα αναρωτηθούμε, **τι νόημα έχει να υποφέρουμε;**

Μέσα στην πατρική Του αγάπη, ο Θεός, επέτρεψε να πονέσει ο Μονογενής Υιός Του, διότι αυτός ο πόνος υπηρετούσε το μεγαλειώδες Λυτρωτικό σχέδιό Του. Έτσι ας εννοήσουμε και την δική μας προσωπική δοκιμασία και ας την αντιμετωπίσουμε ως σκόπιμη και επωφελή, με βάση την πίστη μας και τη καθοδήγηση που θα έχουμε από τον πνευματικό μας πατέρα

Τότε το πρόβλημα οδηγεί σε προσευχή και αγώνα που μετατρέπει το δυσάρεστο και κακό, σε καλό και γεμάτο νόημα. **Συμβαίνει όμως ενώ αγωνιζόμαστε σωστά για τον εαυτό μας, να έχουμε δυσκολία να βλέπουμε εκείνον που αγαπούμε να υποφέρει.**

Δεν θέλω να υποφέρει ο αγαπημένος μου.

Συμβαίνει να είναι δύσκολο να παρακολουθούμε κάποιον που αγαπάμε να υποφέρει, ειδικά σε όλη την πορεία της καταληκτικής του ασθένειας. Οι υποστηρικτές της ευθανασίας προτείνουν ως μόνη λύση το θάνατο, ώστε να «ξεφύγει από τη δυστυχία του». Όμως **τα άτομα που αντιμετωπίζουν απίστευτο πόνο και ταλαιπωρία αξίζουν την υποστήριξή και τη συμπόνια μας, όχι τη πρόωρη καταστροφή τους με τη θανατική ποινή!**

Η Ευθανασία-δολοφονία, δεν είναι ανακουφιστική φροντίδα. Αρνείται και

καταστρέφει την συγγένεια που έχουμε μεταξύ μας ως μέλη της μεγάλης ανθρώπινης οικογένειας, και αποτελεί σοβαρή αμαρτία κατά του Θεού, διότι τον αρνείται ως Δημιουργό της ζωής.

Είναι έργο εξαιρετικά θεάρεστο το **να φροντίζουμε εκείνους που υποφέρουν, να παρέχουμε στήριξη των συγγενών τους, να λαμβάνουμε ιδιαίτερη μέριμνα υπέρ εκείνων που πλησιάζουν στο τέλος της ζωής τους** . Είναι εξαιρετική ευκαιρία να λάβουμε μεγάλες ευλογίες από το Θεό. Καθήκον μας είναι να αναζητούμε τρόπους για **να τους παρηγορήσουμε και να ανακουφίσουμε τον πόνο τους.**

Η αληθινή ανακουφιστική φροντίδα και η άρνηση της ευθανασίας δεν σημαίνει ότι θα εγκαταλείψουμε ένα άτομο να υποφέρει άσχημα από τη δύσπνοια, τον πόνο, τη ναυτία, τις κατακλίσεις, την δυσκαμψία, την πείνα, τη δίψα, τον πυρετό, και όλα αυτά που τον φοβίζουν για το τέλος. Η Ιατρική επιστήμη έχει σήμερα όλα τα μέσα για να ανακουφίσει αποτελεσματικά τα ενοχλητικά συμπτώματα του ασθενή και να μην υποφέρει. Ας μην πιστεύουμε τους επιτήδειους που μιλούν για αφόρητους πόνους και λοιπή βασανιστική συμπτωματολογία, πανικοβάλλοντας τον αφελή και φοβισμένο άρρωστο ώστε να καταφύγει απελπισμένος στην αυτοκαταστροφή της ευθανασίας.

Όλα αντιμετωπίζονται, ο ασθενής ανακουφίζεται, με λίγη δε **υπομονή** από όλους κερδίζεται ο Παράδεισος.

Επιπρόσθετα.

Ας κάνουμε προσευχή και ας ζητήσουμε και από τους ιερείς της ενορίας μας να κάνουν και εκείνοι. Ας δώσουμε τα ονόματα να μνημονεύονται στη θεία Λειτουργία, στη Παράκληση, ας κάνουμε Ευχέλαιο, και το κυριότερο: Ας φροντίσουμε να επισκεφθεί τον πάσχοντα ιερέας–εξομολόγος, ώστε να εξομολογηθεί και να φύγει από πάνω του το βάρος της αμαρτίας που συχνά προκαλεί το μεγαλύτερο μέρος της προθανάτιας έντασης για την ψυχή του ασθενούς.

Ακόμα κι αν τα μέλη της άμεσης οικογένειάς μας δεν βρίσκονται σε κίνδυνο, ας προσευχηθούμε για όλους εκείνους τους αγνώστους των Νοσοκομείων, των ιδρυμάτων και των σπιτιών, που πλησιάζουν στο τέλος της ζωής τους.

Ας επισκεφθούμε τους άρρωστους. Όσοι πλησιάζουν στο τέλος της ζωής τους και βαραίνει η κατάσταση, συχνά δεν έχουν συγγενείς ή φίλους που να τους επισκέπτονται. Ας επισκεφθούμε ένα ίδρυμα ή ένα νοσοκομείο για να φέρουμε λίγη χαρά και ειρήνη στους ασθενείς και να τους θυμήσουμε ότι δεν έχουν ξεχαστεί.

Ας εκπαιδευτούμε τέλος κατά δύναμιν στη διακονία των τελικού σταδίου ασθενών και ας μάθουμε πώς να αντιμετωπίζουμε με επιχειρήματα, εκείνους που επιθυμούν με την Ευθανασία να στερήσουν το δώρο της –βασανισμένης αλλά με σκοπό– ζωής από τον συνάνθρωπό μας.

(Πηγή: https://www.all.org/i-dont-want-my-loved-one-to-suffer-euthanasia-and-suffering/)

(Προσαρμογή: «Μαμά, Μπαμπάς και Παιδιά»)